

Biel
Mesquida

VELL
DE
POETA
II

Biel Mesquida

VELU DE POETA II

- 1 **SGT. PEPPER'S WANTS YOU: AUCA**12'00"
- 2 **LLUITA DE CLASSES**5'33"
- 3 **LETTER TO YOU (AUTORETRAT)**12'11"

Diu els poemes: **Biel Mesquida**

Duració: 29'47"

UM / Unió Musics

**Consell de
Mallorca**

Cultura i Patrimoni Històric

VEU DE POETA

El poeta és un inventor del confetti musical del mots. Desclosca i desclou la pell de la cal·ligrafia, dibuixa el bessó d'una paraula com si fos nova de trinca: just nada dels silencis: de nus de silenci. El poeta sap que cada poema és un màxim d'electricitats sensitives del verb. El poeta és un aventurer dels llenguatges i per això el Mu budista i el satori Zen no li són estrangers. La seva paraula no té cap norai on amarrar. Qualque cosa succeeix, insignificant i inútil, quan ell es corr -sense procrear res- negativant, un flash rera l'altre, -vers rera vers- , una pel·lícula inexistent. Una altra i alta significació de poeta ver seria: un desfeixistador de la llengua.

Poeta

El poeta es un inventor del confetti musical de las palabras. Descascara y deshace la piel de la caligrafía, dibuja la pulpa de una palabra como si fuera nueva: nacida de los silencios: de nudos de silencio. El poeta sabe que cada poema es un tope de las electricidades sensitivas del verbo. El poeta es un aventurero de los lenguajes y por ello el Mu budista y el satori Zen no le son extranjeros. Su palabra no tiene ningún noray donde amarrar. Algo sucede, insignificante e inútil, cuando se corre -sin procrear nada- negativamente, un flash tras otro, -verso tras verso- una película inexistente. Otra y alta significación del poeta verdadero sería: un desfascistador de la lengua.

The poet is an inventor of the musical confetti of words. He shells and peels calligraphy, extracting the core of words as if brand new: just born of silence: of knots of silence. The poet knows that every poem is highly charged with the electrifying sensitivity of the word. The poet is an adventurer into language, so the Buddhist Mu and the Zen Satori are not to him alien. His words have no bollard on which to moor. Something insignificant and useless happens when he comes —procreating nothing— exposing, flash by flash, —verse by verse— a non-existent film. Another, superior, significance of the true poet: a defascistizer of language.

1 SGT. PEPPER'S WANTS YOU: AUCA

*El seu cap serà penjat a la Porta Pintada
i el guardaran de nit perquè no parli.*

B. Rosselló-Pòrcel

*La substitució del principi del plaer pel principi de la realitat és el gran
esdeveniment traumàtic en el desenvolupament de l'home.*

H. Marcuse

Ja tot s'ha acabat,
els teus llavis i el teu nom també,
no me'n record; però retorn amb el cor
sense trasplant, capolant-se solitari al ritme d'espatlles
alçades, trencades, amarades de no portar sacs de ciment,
ni trets per les clavícules, subversives de ser massa netes;
és un bon lloc (on et vaig conèixer) aquesta discoteca eixordadora
on hem anat tantes de vegades aquest estiu de 1968
ple de salobror i centramina per no veure la gent amb el gavatx
ple de perdigons
de plom, científicament metàl·lic, i fugir de les notícies xopes
de baralles
amb sang senzillament vermella i vessada amb esterilitat d'erm.
Veniu Cors Solitaris al Club dels Cors Solitaris del Sgt. Pepper!
El Sgt. Pepper que ho coneix quasi tot us espera.
El Sgt. sap tot el gel que hi ha rere les condecoracions dels herois
de guerra i ha begut tot el trencament dels qui no tenen cames:

perquè el Sgt. Pepper no té cames.

Fusta i bastons per trepitjar
els crits d'una gavina, amb l'ala tallada de fosca, que rosega un peix
color de plata i aquest cavall de l'arada romana, sense tractors,
mor podrit per la pau de les fletxes a la panxa plena de cucs
i mosques verdoses; mentre el foraviler, aquell de terra d'altri,
és enterrat davall quatre terrossos vermellíssims i l'observen,
amb serena fredor, els ulls amb *smoking* i estadística
econòmica,

les paraules dels Beatles arrabassen amb la dolça música
tot l'esguard d'aquest cementiri que ens envolta.

(On han llenegat
els teus mugrons de pedra?) Hi ha bones piques al Sgt. Pepper's
i podreu triar un cosmopolitisme de divises, cabells, pits embrunits
de cala i arena i sal
amb oli enverinat i desig estrictament calent. (No cal cridar que les

teves mans
són velles de llunyania i que les meves sofreixen engrunades de silenci.)
Veniu Cors Solitaris al Club dels Cors Solitaris del Sgt. Pepper!

(El teu cos ahir aferrat al meu amb desesperació, per enmig del naufragi
ardent del vodka, de la trompeta i de la bateria va ser l'única conquesta.
He besat llargament aquests llavis dintre dels meus llavis i sé tot

l'estremiment
d'una pell tan de pedra tendra.) Quan les metralletes, massa enfora,
són trons, i calaveres travessades de ferro rovelladíssim, sense ni
una llàgrima.

Si veniu, el Sgt. us contarà la història de molts Cors Solitaris:

No, no podrà dir-vos res de la trencadissa seda de l'últim vestit
de Marilyn, ni dels seus genolls descalços enmig de l'arena i l'aigua
de mar
a la llarga platja perduda
la darrera nit, sense assutzenes,
ni de l'ofegor
al coll tan bell envoltat de perles blanquíssimes, ni de la mà
que, amb calfreds de tendresa, tragué les pastilles de Nembutal
lentament,
ni escoltareu el xiscle llarguíssim entre un oceà d'aigua i ones,
amb el cos perfecte, obert de rosa seca i horabaixa.
Veniu Cors Solitaris al Club dels Cors Solitaris del Sgt. Pepper!
Aquelles coses que havíem de fer i no hem fet aquest estiu,
companys de tempesta,
asseguts rere les taules del projecte i el canvi, tan immòbils!,
amb un vas de ginebra i fel de por; cansament fàcil de màrtir,
àcid i tàcit com la covardia. En Carles Marx ens mostrarà el
llumeneret blau,
quan el Sgt. us conti on el va conèixer aquell hivern al Londres
boirós
de gas tòxic supermodern i nins encadenats amb argolles
clarament de fermar,
treball d'esclaus nou de trinca sense benzina i carn jove, obertament
escorxada
davall màquines de parir teixits daurats de Lord i escopinada. I el
Sgt. et dirà
que Engels cridava també aquell 1847 per una història menys

bestial i cosmètica
de cossets sota peus amb xemeneies altíssimes vomitant pell de pobre,
perquè sempre hi ha hagut pobres de pa, i més pobres de veu, i
més pobres de lletra
quan el vapor els deixava cecs amb un cop a les ninetes per
encendre llums
de palau i Mozart de festes galants, cera bullint i escots blanquíssims
vora la catedral amb canonges d'escarabat, carrers d'ombra i llits
amples tapats
de cobricels fets de venes pastades amb fibra duita d'Àsia o una
altra colònia productora i anegada
pels drets de l'home, inviolables, allà enfora.

Perquè les catifes
i els marbres no en saben res dels peus del pescador que arriba
amb l'escata oberta, olorós d'alga i treball per l'esforç de les xarxes;
quan, nosaltres, ara que ha passat un estiu, amb massa estèril

paraula

per l'esquena i la masturbació verbal a balquena
seguim gemegant tristeses de xarol i aire condicionat pels focus.
Veniu Cors Solitaris al Club dels Cors Solitaris del Sgt. Pepper!
(El teu t'estim esbucats; deixalla d'uns ossets estojats pel record.)
I aquelles roses d'adolescent just deixen de ser roses quan són pols
de rosa per les nafres d'aquesta llum esfereïdora de claror i lucidesa
quan a *La solitud del corredor de fons* en Colin
escup; «Amb mi que no comptin»
i contam contes de bruixes i princeses. De sobte
la llum cega d'un flash.

Flash.

Gest de ball o de dolor o de covardia o de lluita pel ritme.

Flash.

Altre gest de ball o de dolor o de covardia o de lluita pel cor.

Flash.

Un altre gest de ball o de dolor o de covardia o de lluita pel cervell.

Flash.

Humanae Vitae i Amor.

Flash.

Txecoslovàquia i Imperi.

Flash.

Biafra i Grups Ètnics.

Flash.

Sempre Mitjà Orient i Al·là-Jehovà.

Flash.

Sempre Vietnam i Llibertat.

Flash.

Sempre la Pau Morta.

Flash.

Sempre més Pau de Victòria.

Quan el Sgt. us conti els Jocs Olímpics del 36 a Barcelona que no es feren perquè una aligota amb dents deia que hi ha feixistes valors més alts i Mèxic xiscla un davallament de músculs i atletes i cossos romputs a la plaça de les Tres Cultures quan a les pel·lícules d'indis els vaquers guanyaran abans de sortir la paraula «*fin*» i els vermells tan dolents com una cabellera arrabassada amb cervell i tot no tenen res a fer mentre en Paul crida pels altaveus que un dia

tendràs 60 anys

com ara ha passat un estiu.

(Tot el meu cos dintre el teu, ofegats pel sacorrim roent de la memòria.)

Veniu Cors Solitaris al Club dels Cors Solitaris del Sgt. Pepper!

I l'inútil cansament de no saber engrunar-te i cridar: Alegria! sense

Sade

ni còctels d'anestèsia i hòstia mentre Miró pinta

dins una taca roja una vella que agonitza damunt un braser

amb una mosca per les rues de la galta

quan el Sgt. et digui que així i tot, sense escepticismes de cremar

i llàgrimes de saliva, continua la lluita, encara que el seu cap

sigui penjat a la Porta Pintada i el guardin de nit perquè no parli

quan, un altre pic, en Paul xiscla pels electrònics que un dia potser

tendràs seixanta anys

com ara ha passat un estiu.

(del llibre *Un glop de perfum dins la boca dels caníbals*, Palma, 1969)

2 LLUITA DE CLASSES

Era primavera i plovisquejava. La taula, els llibres oberts, un ram d'octavetes trepitjades.

L'horabaixa i els trinxets sense metralletes.

Encara que no ho cregueu la fosca dels núvols regalima un argent malaltís com aquest raig de suor, tan estantissa, a l'emblanquinat i a la mirada.

El pare a la feina. La mare a la modista.

Qui descobrirà quantes busques aturades duc rere els llavis?

Tocaren el timbre.

Així de complicat.

En obrir la porta m'envestia aquella ona bruna de pell i un calfred lluent de pluja.

Podré dir el teu nom, al·lot despentinat, que t'abocaves tot sencer amb frissor inconscient des que els nostres ulls es toparen?

Quan agafava el vímet del cistell ple de queviures cada dit cercava el seu homòleg entre un aire de fluixedats als genolls.

Mentre buidàvem cada objecte les venes em rebentaven i endevinava

els teus batecs desfermats enmig de les pestanyes tímides i arrissades.

No sabia les distàncies, ni els tremolors, ni la meva mà dreta i la teva mà esquerra que, en agafar una taronja, s'immobilitzen recíproques molt de temps.

Després fugírem...

Desembotonava, destrossava la llista d'aquella bata de *noi dels encàrrecs*.

Tu cercaves, nerviós i violent, el meu nu sota la bragueta.
Ens arrabassàrem els vestits amb dents i llops.

Suràvem confegits dins el mirall del passadís, on la meva llengua corria els viratges de cada múscul teu, acaronava les línies dures de la teva llargària, s'enfonsava al centre de la breu i fosca circumferència, feia complicats collars, inacabables, incrustats al coll.

I tastava l'obscura fesomia enclavada de besos.

Els teus moviments felins desprenien una boirina metàl·lica i roent mentre fregaven els pèls de l'entreuix.

El tall rosa de la teva boca engolia els testicles...

Enrunaves el llombrígol entre ivori i llengua.

La lleugeura pelussa dels teus pòmuls fregava els mugrons, s'hi enfonsava.

La sabonera de la teva saliva esbucà l'esfínter, que es nega sense ni un crit.

Eres una criatura, criatura ferotge, jugant amb les meves anques, mossegant-les, mentre ja m'agenollava empès i obligat pel teu desfici i aquest desig d'enfonsar-te dins el bell forat del meu anus.

Entabanàvem el temps amb la fortor d'un perfum censurat.

El dur gla de la teva verga, tendríssima, fuetejava l'espínada i les teves ungles dibuixaven tremolors a la cintura.

M'aferrares —posant-te el puny entre els llavis talment un inèdit Hermes de Praxíteles esbucant de certes flamarades vells mobles, vells quadres, vells costums, vella moral, vella família— una grapada de saliva enmig del cul.

Jo girava el cap i bevia el teu sexe, que lluí tacat de besades.

Estàvem enmig de la casa. A l'enfront de la porta i els pares que arribarien potser ara mateix.

M'enculares.

Un agulló de gust avança intensament i m'hagués pogut morir per sempre més dins la joventesa d'aquest fris i on els teus moviments i la posició d'amor fossin l'espíndor del plaer que cap erosíó del cel ni del temps no serà capaç d'esborrar.

(del llibre *El bell país on els homes desitgen els homes*, Barcelona, 1974)

3 LETTER TO YOU (AUTORETRAT)

Telloc, 27 de juny de 1998

1

Visc dins els colors del fons del mar,
ara que ja no hi ets, carn d'infant
feta pols; per les dunes ferestes de la memòria
puc veure't com un estrany, estranger
és el nom de cadascú, de l'ésser
que no és estimar, del clot íntim
on regolfen records i fantasmes, fràgils
inscripcions d'identitat en l'aigua de la sang,
en els rumorosos humors constituents,
en la potent i combustible fàbrica, casa,
paisatge, epifania i epitafi, del pensament.

2

*Después de todo, todo ha sido nada,
a pesar de que un día lo fue todo.
Después de nada, o después de todo
supe que todo no era más que nada.*

*Grito "¡Todo!", y el eco dice "¡Nada!".
Grito "¡Nada!", y el eco dice "¡Todo!".
Ahora sé que la nada lo era todo,
y todo era ceniza de la nada.*
José Hierro

Dibuixa ma mà amb tactes els secrets de la memòria com si tiràs les xarxes de les lletres per caçar sentiments i sabers, sensacions i sentits: els cervells del mar (del Mar) immòbils i acceleradíssims, sempre més accelerats cap a la cucavella de la mort o de l'amor intens.

Dibuixa ma mà, da-li, da-li cebes, a les retxes de la pròtesi del pensament amb dits bategants a cada vers, en cada vers menut i oblidadís. No veus com les òptiques i les perspectives il·luminen

—enfoquen seria més exacte— aquestes fondàries abissals on ni la fosforescència neuronal de les cèl·lules del desig pot contar-se: planeres extensions del fons de la mà, del mar meu que són els sismogrames quan respiren l'escriptura d'un cos amb els ritmes hormonals de la vida d'una rosa, o d'un punyal per enfonsar en la carn enrampada de mortors i despertar-la. Ma mà recorda per la música aquell inici amb escenografies de Llotja, caminal de palmes i l'àngel al centre: al centre d'un amor fet d'estacions, *sleeping-cars*, novel·les negres i incandescències en el dia a dia on la nit marca les hores.

Ma mà neda dins el full com en el cor verd del mar, no creguis que ho explic amb la metàfora. De cap manera. Ja sé, des de fa temps, que la metàfora és la cosa i la matèria del retrat.

Tu, que has fet únics certs instants de ma vida, pots ser-ne el testimoni de càrrec. Matèria reveladora que converteix el desert en oasi, la tardor en primavera, el Món en Mar. Dirà el mirall de l'escrit que és un espiell on es confonen i es fonen i s'afonen pigments i sospirs, pedrerals i esqueixaments, els gestos de l'alfabet dibuixant els regruixos d'un signe on em mostr o em demostr a mi

mateix una mirada

amb l'ordit i la trama

amb el regust de calma

—i de tempesta que el jo mana—,

amb el cervell que dóna canya?

i 3

...the play's the thing

Hamlet, II, ii, 633

El mirall em diu que tot poema
és un *memento*,
aqueixa nota de temps,
aquest senyal per recordar alguna
cosa

que xifra la textura d'una vida.
L'home del quaranta-set que trepitja
les línies del propi retrat, coneix
quantes d'osques fan falta
per dir-se?

O fa servir poètiques —cosmètiques?— que tapin
—dissimulin?— zones devastades, aquests clots
de fems, el continent de mal
propi que fonamenta també els trets
de l'existència?

Una taula d'autòpsies amb el meu cos
just mort que el cirurgià esquartera
amb cura: donaria potser
un bon tint per descriure els naufragis
de por
i el tall del raor
i el dolor

del tall del raor al cervell del sentir?
He lluitat a les totes per ser qui crec que som?
Vet aquí un altre deixant
que no em deixa mai,
com el nom del meu amor,
tu,
inventat cada instant en el batec
que m'ajuda a viure:
flamejaran lentament els deixants
d'una vida en el futur,
però tu seràs
—ho assegur—
la resplendor
de la meva cendra darrera
abans que tots els electrons s'apaguin.
Pos les teves inicials i les meves
plegades
en l'humus de l'escrit
P-MSGBMA
perquè diguin alguna espira del que som,
ho he après dels nostres grecs i dels nostres romans
que solcaven els seus noms en la pedra
pels segles dels segles.
Aquí l'aigua de la tinta és fímera
com aquest temps nostre que no pot tornar enrere: com tota la col·lecció
de vida
que vull fer cabre en un feix de paraules.
Escriu des de l'estranger
de mi mateix,

d'un país amb perspectives trencades
com un mirall esclafat enmig del bosc
on m'atur esglaiat per reconèixer-me
sense remei.

No-ni-no, no-ni-no
i una engronsadeta
pes nin petitó.

No-ni-no, no-ni-no
i una engronsadeta
pes nin petitó.

Tanc els ulls

i em veig sencer fet polsim fins als detalls més íntims.

Tanc els ulls

i no puc donar cor a res del que mir.

Tanc els ulls

i sé que aquesta fosca amb constel·lacions
nom solitud

i podria ser un esquelet per endevinar-me.

Endevinar qui som

és una de les metes del poema,
impossible...

Potser per les encletxes de les músiques
podràs desvetllar la natura dels pigments,
el collage d'un tatuatge imperceptible,
els blaus esvaïts de les hòsties fortes
o les arborescents irisacions dels plaers...

Associar la mà i el cervell d'un home
és intentar esbucar les parets del misteri,
saber els caminois primers de la tendresa

i les rutines de la mort que sempre duc.
Et donaran les empremtes digitals de la tinta
els relleus i els punts de vista de ma còrpora
estremida per trobar la definició exacta?
O caldrà clavar les ditades al poema,
a l'argila dels mots perquè quan llegesquis
«dolor» sentis mal, o quan diguis «pa»
mengis, o en obrir les lletres de la «por»
et regiris amb aquesta passió que em consumeix.
Al fons d'un mirall amb reflux de coval submarí
es projecten els anys com un film molt retxat
on plou damunt els besos i els llibres,
els esqueixos i les estacions, els quadres,
les distàncies i les raons senzilles i complexes
per què estam plegats.
Davall el mar es veu millor la veu
perquè les ones submarines la netegen
igual que aquesta mà que pinta caminois
per la fesomia d'un home que fuig.

Telloc, 29 de desembre de 1998

(del llibre *El KOS de les COSES*, Palma, 1999)

1 SGT. PEPPER'S WANTS YOU: ALELUYAS

*Colgarán su cabeza de la Porta Pintada
y la guardarán de noche para que no hable.*

B. Rosselló-Pòrcel

*La sustitución del principio del placer por el principio de la realidad es
el gran*

acontecimiento traumático en el desarrollo del hombre.

H. Marcuse

Ya todo ha terminado,
tus labios y tu nombre también,
no me acuerdo; pero regreso con el corazón
sin trasplante, triturándose solitario al ritmo de hombros
alzados, rotos, empapados de no llevar sacos de cemento,
ni tiros por las clavículas, subversivos de ser demasiado limpias;
es un buen sitio (donde te conocí) esta discoteca ensordecedora
donde tantas veces hemos ido este verano de 1968
lleno de salobre y centramina para no ver a la gente con el buche
lleno de perdigones
de plomo, científicamente metálico, y huir de las noticias caladas
de peleas
con sangre sencillamente roja y derramada con esterilidad de yermo.
¡Venid Corazones Solitarios al Club de los Corazones Solitarios del Sgt.

Pepper!

El Sgt. Pepper que lo conoce casi todo os espera.

El Sgt. sabe todo el hielo que hay tras las condecoraciones de los héroes de guerra y ha bebido toda la rotura de los que no tienen piernas: porque el Sgt. Pepper no tiene piernas.

Madera y bastones para pisar
los gritos de una gaviota, con el ala rajada de oscuridad, que roe un
pescado
de color plata y este caballo del arado romano, sin tractores,
muere podrido por la paz de las flechas en la tripa llena de gusanos
y moscas verdosas; mientras el campesino, aquel de tierra de otro,
es enterrado bajo cuatro terrones rojísimos y le observan,
con serena frialdad, los ojos con smoking y estadística
económica,

las palabras de los Beatles arrancan con la dulce música
toda la mirada de este cementerio que nos rodea.

(¿Dónde han resbalado
tus pezones de piedra?) Hay buenos ligues en el Sgt. Pepper's
y podréis escoger un cosmopolitismo de divisas, cabellos, pechos bronceados
de cala y arena y sal

con aceite envenenado y deseo estrictamente caliente. (No es necesario
gritar que

tus manos

son viejas de lejanía y que las mías sufren destrozadas de
silencio.)

¡Venid Corazones Solitarios al Club de los Corazones Solitarios del Sgt.
Pepper!

(Tu cuerpo ayer aferrado al mío con desesperación, en medio del
naufragio
ardiente del vodka, de la trompeta y de la batería fue la única
conquista.
He besado largamente estos labios dentro de mis labios y conozco todo
el estremecimiento
de una piel de tan tierna piedra.) Cuando las metralletas, demasiado lejos,
son truenos, y calaveras atravesadas de hierro oxidadísimo, sin una sola
lágrima.
Si venís, el Sgt. os contará la historia de muchos Corazones Solitarios:
No, no os podrá decir nada de la quebradiza seda del último vestido
de Marilyn, ni de sus rodillas descalzas en medio de la arena y el agua
de mar
en la larga playa perdida

la última noche, sin azucenas,
ni del ahogo
en el cuello tan hermoso rodeado de perlas blanquísimas, ni de la mano
que, con escalofríos de ternura, sacó las pastillas de Nembutal
lentamente
ni escucharéis el grito larguísimo entre un océano de agua y olas,
con el cuerpo perfecto, abierto de rosa seca y crepúsculo.
¡Venid Corazones Solitarios al Club de los Corazones Solitarios del Sgt.
Pepper!

Las cosas que teníamos que hacer y no hemos hecho este verano,
compañeros de tormentas,
sentados tras las mesas del proyecto y el cambio, ¡tan inmóviles!,
con un vaso de ginebra y hiel de miedo; cansancio fácil de mártir,
ácido y tácito como la cobardía. Carlos Marx nos enseñará la
luminaria azul,
cuando el Sgt. os cuente dónde le conoció aquel invierno en el Londres

neblinoso
de gas tóxico supermoderno y niños encadenados con argollas
claramente de atar,
trabajo de esclavos vírgenes sin gasolina y carne joven, abiertamente
desollada
bajo máquinas de parir tejidos dorados de Lord y escupitajo. Y el
Sgt. te dirá
que Engels también gritaba aquel 1847 por una historia menos
bestial y cosmética
de cuerpecitos bajo pies con chimeneas altísimas vomitando piel de
pobre,
porque siempre ha habido pobres de pan, y más pobres de voz, y
más pobres de letra
cuando el vapor los dejaba ciegos con un golpe en las pupilas para
encender luces
de palacio y Mozart de fiestas galantes, cera hirviendo y escotes
blanquísimos
junto a la catedral con canónigos de escarabajo, calles de sombra y camas
anchas tapadas
con doseles hechos de venas amasadas con fibra traída de Asia u otra
colonia productora y ahogada
por los derechos del hombre, inviolables, allá a lo lejos.
Porque las alfombras
y los mármoles nada saben de los pies del pescador que llega
con la escama abierta, oliendo a alga y trabajo por el esfuerzo de las
redes;
cuando, nosotros, ahora que ha pasado un verano, con demasiada estéril
palabra
por la espalda y la masturbación verbal en abundancia
seguimos gimoteando tristezas de charol y aire acondicionado por los focos.

¡Venid Corazones Solitarios al Club de los Corazones Solitarios del Sgt. Pepper!

(Tu te quiero derrumbado; despojo de unos huesecillos guardados para el recuerdo.)

Y aquellas rosas de adolescente dejan de ser rosas cuando son polvo de rosa por las heridas de esta terrible luz de claridad y lucidez

cuando en La soledad del corredor de fondo Colin

escupe; "Conmigo que no cuenten"

y contamos cuentos de brujas y princesas. De pronto

la luz ciega de un flash.

Flash.

Gesto de baile o de dolor o de cobardía o de lucha por el ritmo.

Flash.

Otro gesto de baile o de dolor o de cobardía o de lucha por el corazón.

Flash.

Otro gesto más de baile o de dolor o de cobardía o de lucha por el cerebro.

Flash.

Humanae Vitae y Amor.

Flash.

Checoslovaquia e Imperio.

Flash.

Biafra y Grupos Étnicos.

Flash.

Siempre Oriente Medio y Alá-Jehová.

Flash.

Siempre Vietnam y Libertad.

Flash.

Siempre la Paz Muerta.

Flash.

Siempre más Paz de Victoria.

Cuando el Sgt. os cuente los Juegos Olímpicos del 36 en Barcelona que no se
hicieron

porque un aguilucho con dientes decía que hay fascistas valores más
altos

y México grita una caída de músculos y atletas y cuerpos rotos
en la plaza de las Tres Culturas cuando en las películas de indios
los vaqueros ganarán antes de que salga la palabra “fin” y los rojos
tan malos como una cabellera arrancada con cerebro y todo no
tienen nada que hacer mientras Paul grita por los altavoces que un día
tendrás 60 años

como ahora ha pasado un verano.

(Todo mi cuerpo dentro del tuyo, ahogados por la brasa ardiente de la
memoria.)

¡Venid Corazones Solitarios al Club de los Corazones Solitarios del Sgt.
Pepper!

Y el inútil cansancio de no saber destrozarle y gritar: ¡Alegría! sin
Sade

ni cócteles de anestesia y hostia mientras Miró pinta
dentro de una mancha roja a una vieja que agoniza sobre un brasero
con una mosca por las arrugas de la mejilla
cuando el Sgt. te diga que a pesar de todo, sin escepticismos de quemar
y lágrimas de saliva, continúa la lucha, aunque cuelguen su cabeza
de la Porta Pintada y la guarden de noche para que no hable
cuando, otra vez, Paul grita por los electrónicos que un día quizás
tendrás sesenta años
como ahora ha pasado un verano.

(Del libro *Un glop de perfum dins la boca dels caníbals*, Palma, 1969)

2 LUCHA DE CLASES

Era primavera y lloviznaba. La mesa, los libros abiertos, un ramo de octavillas pisoteadas.

El crepúsculo y los trinchetes sin metralletas.

Aunque no lo creáis la oscuridad de las nubes rezuma una plata enfermiza como este chorro de sudor, tan rancio, en el encalado y en la mirada.

Padre en el trabajo. Madre en la modista.

¿Quién descubrirá cuantas manecillas paradas llevo tras los labios?

Sonó el timbre.

Así de complicado.

Al abrir la puerta me embestía aquella ola morena de piel y un escalofrío reluciente de lluvia.

¿Podré decir tu nombre, muchacho despeinado, que te precipitabas por
completo
con ansia inconsciente desde que nuestros ojos se encontraron?

Cuando cogía el mimbre del cesto lleno de alimentos cada dedo buscaba su

homólogo entre un aire de flojedades en las rodillas.

Mientras vaciábamos cada objeto mis venas reventaban y adivinaba tus latidos desenfrenados en medio de las pestañas tímidas y rizadas.

No sabía las distancias, ni los temblores, ni mi mano derecha y tu mano izquierda que, al coger una naranja, se inmovilizan recíprocas mucho tiempo.

Después huimos...

Desabrochaba, destrozaba la tela de aquella bata de *chico de los recados*.

Tu buscabas, nervioso y violento, mi desnudo bajo la bragueta.

Nos arrancamos las ropas con dientes y lobos.

Flotábamos juntos dentro del espejo del pasillo donde mi lengua recorría los virajes de cada uno de tus músculos, acariciaba las líneas duras de tu largo tronco, se hundía en el centro de la breve y oscura circunferencia, hacía complicados collares, inacabables, incrustados en el cuello.

Y degustaba la oscura fisonomía enclavada de besos.

Tus movimientos felinos desprendían una bruma metálica e incandescente mientras restregaban los pelos de la entrepierna.

La abertura rosa de tu boca engullía los testículos...

Abatías el ombligo entre marfil y lengua.

La ligera pelusa de tus pómulos frotaba los pezones, se hundía en ellos.

La espuma de tu saliva derriba el esfínter que se anega sin un solo grito.

Eras una criatura, criatura feroz, jugando con mis nalgas, mordiéndolas, mientras ya me arrodillaba empujado y obligado por tu desazón y este

deseo de hundirte dentro del bello agujero de mi ano.

Embaucábamos el tiempo con la sensualidad de un perfume censurado.

El duro glande de tu verga, tiernísima, azotaba el espinazo y tus uñas dibujaban temblores en mi cintura.

Me pegaste -poniéndote el puño entre los labios como un inédito Hermes de Praxíteles derrumbando con ciertas llamaradas viejos muebles, viejos cuadros, viejas costumbres, vieja moral, vieja familia- un escupitajo de saliva en medio del culo.

Yo giraba la cabeza y bebía tu sexo que lucía manchado de besos.

Estábamos en medio de la casa. Frente a la puerta y padre y madre que llegarían quizás ahora mismo.

Me enculaste.

Un agujón de gusto avanza intensamente y me hubiera podido morir para siempre jamás dentro de la juventud de este friso donde tus movimientos y la posición de amor fuesen el esplendor del placer que ninguna erosión del cielo ni del tiempo será capaz de borrar.

(Del libro *El bell país on els homes desitgen els homes*, Barcelona, 1974)

3 LETTER TO YOU (AUTORRETRATO)

Telloc, 27 de junio de 1998

1

Vivo en los colores del fondo del mar,
ahora que ya no estás, carne infante,
hecha polvo, por las terribles dunas de la memoria
puedo verte como un extraño, extranjero
es el nombre de cada uno, del ser
que no es amar, del recodo íntimo
donde regolfan recuerdos y fantasmas, frágiles
inscripciones de identidad en el agua de la sangre,
en los rumorosos humores constituyentes,
en la potente y combustible fábrica, casa,
paisaje, epifanía y epitafio, del pensamiento.

2

*Después de todo, todo ha sido nada,
a pesar de que un día lo fue todo.
Después de nada, o después de todo
supe que todo no era más que nada.
Grito "¡Todo!", y el eco dice "¡Nada!".
Grito "¡Nada!", y el eco dice "¡Todo!".
Ahora sé que la nada lo era todo,
y todo era ceniza de la nada.*

José Hierro

Dibuja mi mano con tiento los secretos de la memoria como si tirase las redes de las letras para cazar sentimientos y saberes, sensaciones y sentidos: los cerebros del mar (del Mar) inmóviles y aceleradísimos, siempre más acelerados hacia la pirueta de la muerte o del amor intenso.

Dibuja mi mano, ¡dale, vamos!, las líneas de la prótesis del pensamiento con dedos palpitantes a cada verso, en cada verso pequeño y olvidado. No ves como las ópticas y las perspectivas iluminan -enfocan sería más exacto- estas profundidades abisales donde ni la fosforescencia neuronal de las células del deseo puede contarse: llanas extensiones del fondo de la mano, de este mar mío que son los sismogramas cuando respiran la escritura de un cuerpo con los ritmos hormonales de la vida de una rosa, o de un puñal para hundir en la agarrotada carne mortecina y despertarla.

Mi mano recuerda por la música de aquel inicio con escenografías de Lonja, camino de palmas y el ángel en el centro: en el centro de un amor hecho de estaciones, *sleeping-cars*, novelas negras e incandescencias en el día a día donde la noche marca las horas.

Mi mano nada en la hoja como en el verde corazón del mar, no creas que lo explico con la metáfora. De ningún modo. Ya sé, desde hace tiempo, que la metáfora es la cosa y la materia del retrato.

Tú, que has hecho únicos ciertos instantes de mi vida, puedes ser su testigo de cargo. Materia reveladora que convierte el desierto en oasis, el otoño en primavera, el Mundo en Mar. ¿Dirá el espejo del escrito que es una mirilla

donde se confunden y se funden y se hunden pigmentos y suspiros,
pedregales y hendiduras, los gestos del alfabeto dibujando los relieves de
un signo

donde me muestro o me demuestro a mí
mismo una mirada
con el urdido y la trama
con el regusto de calma
- y de tormenta que el yo manda-
con el cerebro que da caña?

3.

...the play's the thing

Hamlet, II, ii, 633

El espejo me dice que todo poema
es un memento,

esa nota de tiempo,
esta señal para recordar algo
que cifra la textura de una vida.

El hombre del cuarenta y siete que pisa
las líneas de su propio retrato ¿Sabe
cuántas muescas son necesarias
para tener nombre?

¿O utiliza poéticas -¿cosméticas?- que tapen
-¿disimulen?- zonas devastadas, estos basureros,
continente de mal

propio que fundamenta también los rasgos
de la existencia?

Una mesa de autopsias con mi cuerpo
ya muerto que el cirujano descuartiza
con cuidado: ¿Daría quizás
un buen tinte para describir los naufragios
de temor

y el corte del cuchillo

y el dolor

del corte del cuchillo en el cerebro del sentir?

¿He luchado con todas mis fuerzas para ser quien creo que soy?

He aquí otro dejo

que no me deja nunca,

como el nombre de mi amor,

tú,

inventado a cada instante en el latido

que me ayuda a vivir:

Flamearán lentamente los despojos

de una vida en el futuro

pero tú serás

- lo aseguro-

el resplandor

de mi ceniza postrera

antes de que todos los electrones se apaguen.

Pongo tus iniciales junto a las mías

en el humus del escrito

P-MSGBMA

para que digan un ápice de lo que soy,
lo he aprendido de nuestros griegos y de nuestros romanos
que surcaban sus nombres en la piedra
por los siglos de los siglos.
Aquí el agua de la tinta es efímera
como estos tiempos nuestros que no pueden volver atrás: como toda la
colección de vida
que quiero dar cabida en un puñado de palabras.
Escribo desde el extranjero
de mí mismo,
de un país con perspectivas rotas
como un espejo aplastado en medio del bosque
donde me paro aterrado para reconocirme
sin remedio.

No-ni-no, No-ni-no
i una engronsadeta
pes nin petitó.

No-ni-no, No-ni-no
i una engronsadeta
pes nin petitó. (1)

Cierro los ojos
y me veo entero hecho polvo hasta en los más íntimos detalles.
Cierro los ojos
y no puedo dar valor a lo que veo.
Cierro los ojos y sé que esta oscuridad con constelaciones
se llama soledad
y podría ser un esqueleto para adivinarme.

Adivinar quien soy
es una de las metas del poema,
imposible...

Quizás por las hendiduras de las músicas
podrás desvelar la naturaleza de los pigmentos,
el collage de un tatuaje imperceptible,
los azules desvanecidos de las hostias fuertes,
o las arborescentes irisaciones de los placeres...

Asociar la mano y el cerebro de un hombre
es intentar derribar las paredes del misterio,
saber los primeros senderos de la ternura
y las rutinas de la muerte que siempre llevo.

¿Te darán las huellas digitales de la tinta
los relieves y los puntos de vista de mi cuerpo
estremecido para encontrar la definición exacta?

O he de clavar mis dedos en el poema,
en la arcilla de las palabras para que cuando leas
“dolor” te duela, o cuando digas “pan”
comas, o al abrir las letras de “miedo”

te asustes con esta pasión que me consume.

En el fondo de un espejo con reflujo de cueva submarina
se proyectan los años como un film muy rayado
en el que llueve sobre los besos y los libros,
los desgarros y las estaciones, los cuadros,
las distancias y las razones sencillas y complejas
porque estamos juntos.

Bajo el mar se ve mejor la voz

porque las olas submarinas la limpian
igual que esta mano que pinta senderos
por la fisonomía de un hombre que huye.
Telloc, 29 de diciembre de 1998

(1) Canción de cuna tradicional mallorquina
(Del libro *El KOS de les COSES*, 1999)

1 SGT PEPPER'S WANTS YOU: DOGGEREL

*They will hang his head on the Painted Gate
and they will guard it by night to make sure he is silent.*

B. Rosselló-Pòrcel

*The substitution of the principle of reality for the principle of pleasure
is the great traumatic event in the development of mankind.*

H. Marcuse

It's all over,
your lips and your name too,
I've forgotten; but I return and my heart,
no transplant, exhausts itself alone to the rhythm of shoulders
raised, shattered, drenched from not carrying bags of cement,
nor shots on the collar-bone, subversive from being too clean;
it's a good place (where I met you), this ear-splitting discotheque
we so often frequented during this summer of 1968
full of salt and centramina to avoid seeing people with a bellyful of lead
pellets, scientifically metallic, and to escape news soaked in battles
with blood simply red and shed with the sterility of a wasteland.
Come, you Lonely Hearts, come to Sgt Pepper's Lonely Hearts' Club!
Sgt Pepper who knows nearly everything awaits you,
The Sgt knows how much ice there is behind the medals
of the war heroes and he has imbibed the fractures of those left legless:
for Sgt Pepper has no legs.

Sticks and wood to crush
the cries of a seagull, wing edged with darkness, gnawing a fish
the colour of silver and the Roman plough horse, no tractors,

dies rotting from the peace of arrows in its stomach full of maggots and greenish flies; while the country man, the tenant farmer, is buried under a handful of bright red clods, observed, with cool serenity, by eyes in dinner jackets with financial statistics, the words of the Beatles with their sweet music snatch our gaze away from this cemetery around us.

(Where did your rocky nipples slip?) There's good hunting in Sgt Pepper's and you have a choice of cosmopolitanism with foreign currency, hair,

cheststanned by coves and sand and salt with poisoned oil and strictly hot desire. (No need to shout that your hands have grown old from afarness nor that mine are ensnared by silence.)

Come, you Lonely Hearts, come to Sgt Pepper's Lonely Hearts' Club!

(Your body yesterday clutching mine in desperation, among the burning wreck of vodka, trumpet and drum was the only conquest.

I kissed at length those lips within my lips and know all the trembling of a skin of such tender stone.) When machine-guns, in the distance, are thunder, and skulls pierced by rusty iron, there are no tears.

If you come, the Sgt will tell you the story of many Lonely Hearts: No, he can tell you nothing of the fragile silk of Marilyn's final dress, nor of her bare knees on sand and sea along the stretch of secluded beach

that last night, with no white lilies, nor of the tightness round her neck so beautifully strung with snow-white pearls, nor of the hand which, with a shudder of tenderness, slowly removed the Nembutal tablets, nor will you hear the long-drawn shriek over an ocean of water and waves,

the perfect body, open to dried rose and evening.

Come, you Lonely Hearts, come to Sgt Pepper's Lonely Hearts' Club!

The things we were to do and haven't done this summer, companions in a storm,

sitting at the tables of project and change, so still!,
with a glass of gin and gall of fear; the easy fatigue of the martyr,
acid and tacit as cowardice. Karl Marx will show us the flickering blue light,
when the Sgt tells you where he met him that winter in foggy London
with super modern toxic gas and children held in chains and shackles,
brand new slavery without petrol and young flesh, openly slaughtered
under machines for weaving golden cloth fit for a Lord and spit upon.

And the Sgt will tell you
that Engels too in 1847 cried out at a story less monstrous and cosmetic
of small bodies underfoot with tall chimneys vomiting paupers' skin,
for there have always been the poor of bread, and the poor of voice, and
the poor of letters

when steam hit their pupils with a flash, blinding them to turn on lights
in palaces and Mozart at smart parties, boiling wax and snow-white necklines
canon beetles around the cathedral, shady streets and ample beds covered
with canopies made of veins fashioned out of fibre from Asia or

some other colony steeped
in the inviolable rights of man, somewhere beyond.

For carpets
and marble know nothing of the fisherman's feet arriving
scales flaking, smelling of seaweed and toil from his efforts at the nets;
while we, now the summer has passed, with sterile

words
behind us and verbal masturbation around us,
moan patent leather sadness and air conditioning under the spotlights.
Come, you Lonely Hearts, come to Sgt Pepper's Lonely Hearts' Club!

(Your I love you demolished; left-over bones hoarded by memory.)
And the roses of adolescence are no longer roses as they turn to
rose dust wounded by the dreadful light of clarity and lucidity
when Colin in *The Loneliness of the Long Distance Runner*
spits out: "Don't count on me"

and we tell tales of witches and princesses. Suddenly
a blinding flash of light.

Flash.

A gesture of dance or pain or cowardice or struggle for the rhythm.

Flash.

Another gesture of dance or pain or cowardice or struggle for the heart.

Flash.

Another gesture of dance or pain or cowardice or struggle for the brain.

Flash.

Humanae Vitae and Love.

Flash.

Czechoslovakia and Empire.

Flash.

Biafra and Ethnic Groups.

Flash.

Always the Middle East and Allah-Jehovah.

Flash.

Always Vietnam and Freedom.

Flash.

Always Dead Peace.

Flash.

Always and ever the Peace of Victory.

When the Sgt tells you of the 1936 Barcelona Olympic Games that never
were

because a toothed eagle spoke of higher fascist values
and Mexico shrieks out a Descent of muscles and athletes and broken
bodies

in Three Cultures Square when in westerns
the cowboys win before *The End* appears on the screen and the redskin
baddies like a scalp taken brain and all, haven't got
a chance while Paul shouts through the loudspeakers that one day
you'll be 60

just as now the summer has passed.
(My whole body inside you, stifled by the red-hot scorches of memory.)
Come, you Lonely Hearts, come to Sgt Pepper's Lonely Hearts' Club!
And the useless weariness of not knowing how to entrap you and cry out:
What joy! without Sade

nor cocktails of anaesthesia and communion bread while Miró paints
in a splash of red an old lady agonising over a brazier
a fly on the wrinkles of her cheek
when the Sgt tells you that even so, without burning scepticisms
and saliva tears, he will continue the struggle, even if they hang his head
on the Painted Gate and guard it by night to make sure he is silent
when, once again, Paul screams through the electronics that one day maybe
you'll be sixty
just as now the summer has passed.

Biel Mesquida

Un glop de perfum dins la boca dels caníbals, Palma, 1969

2 CLASS STRUGGLE

Springtime and drizzling rain. The table, books open, a bunch of trampled
leaflets.

Evening and knives, no machine-guns.

Believe it or not, dark clouds oozing a sickly silver like this trickle of rancid
sweat, on the whitewash, in my eyes.

Father at work. Mother at the dressmaker's.

Who can guess how many pricks I've held between my lips?

The bell rings.

That complicated.

As I open the door, a dusky wave of skin and a glossy shiver of rain
overwhelm me.

Dare I speak your name, you tousled boy, your reckless longing gushing
towards me as our eyes met?

Picking up the wicker hamper of food every finger seeking its namesake
through a weakness in the knees.

Emptying the contents, my veins bursting, I sensed your wild throbbing behind your bashful, curling lashes.

Aware of neither distance, nor shudders, nor my right hand and your left hand picking up an orange and holding each other still for a long time.

Then fleeing...

Unbuttoning, ripping apart the stripes of your *message boy's* coat.

Nervous and rough, you sought out my nakedness.
Clothes snatched off, all teeth and wolves.

Floating assembled in the hall mirror, my tongue stroking every curve of your muscles, fondling the length of your stiffness, sinking into the terse, dark circumference, encrusting complicated, never-ending, rings in your neck.

The taste of dark features locked in kisses.

The red-hot metallic glow of feline movements grazing pubic hairs.

Testicles engulfed in the pink gash of your mouth...

Navel demolished between ivory and tongue.

Nipples gently brushed by downy cheekbones, lost within.

Sphincter awash with saliva froth yielding without a sound.

You creature, you wild creature, playing with my rump, nibbling, I fall to my knees under the force of your restless thrust and the urge to draw you into the dark pit of my anus.

Stifling time with the stench of an illicit fragrance.

The hard tip of your cock thrashing tenderly against my spine, your nails drawing shivers along my waistline.

You stuffed —fist between your lips like a newfound Hermes of Praxiteles casting to the flames old furniture, old paintings, old habits, old morals, old family— my arse with a handful of saliva.

Head turned I lapped your sex, gleaming from endless kisses.

In the middle of the house. Behind the door, my parents about to return at any minute.

You buggered me.

The prickle of pleasure spreading intensely, I could have died forever in that youthful frieze, your movements and the love position a splendid luxury no erosion of time nor the heavens could ever erase.

Biel Mesquida

El bell país on els homes desitgen els homes, Barcelona, 1974

3 LETTER TO YOU (SELF PORTRAIT)

Telloc, 27 June 1998

1

I live within the colours of the sea floor,
now that you're no longer youthful flesh
worn out, by the untamed dunes of memory
I can see you as a stranger, alien
is the name of everyone, of being
not loving, of the intimate hollow
where ghosts and memories swirl, fragile
inscriptions of identity in blood water,
in the resounding constituent humours,
in the potent combustible factory, home,
landscape, epiphany and epitaph, of thought.

2

*Después de todo, todo ha sido nada,
a pesar de que un día lo fue todo.
Después de nada, o después de todo
supe que todo no era más que nada.
Grito "¡Todo!", y el eco dice "¡Nada!".
Grito "¡Nada!", y el eco dice "¡Todo!".
Ahora sé que la nada lo era todo,
y todo era ceniza de la nada.*

José Hierro

My hand traces the secrets of memory by touch as if casting nets of letters
to catch sentiments and science, sensations and senses: the grey cells of

the sea (the Sea) immobile and speeding, ever speeding towards the somersault of death or intense love.

My hand runs, over and over again, along the lines of the prosthesis of thought, fingers fluttering on every verse, on each minute unheeding verse. Can't you see how optics and perspective illumine —focus on, to be precise— these fathomless depths where not even the neuronal phosphorescence of the cells of desire can be measured: the smooth expanses of my hand, of my sea are seismograms breathing in the writings of a body with the hormonal life rhythms of a rose, or a dagger to sink into flesh cramped in the throes of death and awaken it.

My hand recalls through music from those early days scenes of the Llotja, a palm-lined avenue, the angel in the centre: in the centre of a love made of seasons, *wagons-lits*, crime novels and the incandescence of the day-to-day where darkness marks time.

My hand swims over the page as in the green soul of the sea, and don't take that as metaphor. No indeed. I've known for long that metaphor is the substance and matter of the portrait.

You, who have made unique certain moments in my life, can be witness for the prosecution. Revealing material which transforms deserts into oases, autumn into spring, World into Sea. Will the mirror say the text is a peephole confusing and fusing and diffusing pigments and sighs, quarries and gashes, gestures of the alphabet tracing the ripples of a sign where I appear or reveal

to myself a glance

with the warp and the weft

with the aftertaste of calm

—and of storm ruling self—

with the brain raising Cain?

and 3

...the play's the thing

Hamlet, II, ii, 633

The mirror tells me every poem
is a memento,
that note of time,
a signal to remember some
thing
that ciphers the texture of a life.
Does the man of '47 treading on
the lines of his own portrait, know
how many notches are required
to tell himself?
Or does he use poetics —cosmetics?— to cover
—to conceal?— devastated zones, rubbish
tips, his very own container of
evil on which are based the features
of existence?
An autopsy table with my body
freshly dead, the surgeon carving it up
with care: perhaps that would provide
a good dye to describe the wreckage
of fear
and the razor cut
and the pain
of the razor cut on the brain of feeling?
Have I struggled hard to be who I think I am?

Here are the remains
that never leave me,
like the name of my love,
you,
invented at every moment in the throbbing
that helps me live:
The remains of a life in the future
will slowly blaze
but you will be
—I assure you—
the glow
of my final ashes
before the electrons all expire.
I place your initials and mine
together
in the humus of the text
P-MSGBMA
that they may provide a spark of what we are,
I learned this from our Greeks and Romans
who carved their names in stone
for ever after.
Here the ink water is phemeral
like this time of ours that has no turning back: like the whole collection of
life
I want to grasp in a sheaf of words.
I write from foreign parts
of myself,
from a land with crushed perspectives
like a mirror shattered in the woods

where I stand appalled to perceive myself
helpless.

Lully, lulla,
thou little tiny child;
by, by, lully, lullay.

Lully, lulla,
thou little tiny child;
by, by, lully, lullay.

I close my eyes
and see all of me reduced to dust down to the finest details.

I close my eyes
and can't give heart to anything I see.

I close my eyes
and know this constellated darkness
is called loneliness
and could be a skeleton to divine myself.

To divine who I am
is one of the aims of the poem,
impossible...

Perhaps through the chinks of music
you can unveil the nature of the pigments,
the collage of an imperceptible tattoo,
the faded bruises of heavy blows,
or the arborescent iridescence of pleasures...

To associate a man's hand and brain
is to attempt to demolish the walls of mystery,
to learn the primary paths of tenderness
and the death routines I always carry.

Will the inkprints provide you with

the ridges and patterns of my body
quivering to find the precise definition?
Or must I leave fingerprints on the poem,
on the clay of words so that when you read
“pain” you suffer, or when you say “bread”
you eat, or when you open up the letters of “fear”
you are disturbed by the passion consuming me.
In the depths of a mirror where ebbs a deepsea cave
the years are reflected as in a scratched old film
where rain falls on kisses and books,
cuttings and seasons, paintings,
distances and the simple and complex reasons
we’re together.
Beneath the sea the voice is better seen
cleansed by underwater currents
like this hand forming paths
on the features of a man fleeing.

Telloc, 29 December 1998

Biel Mesquida

•

BIEL MESQUIDA

Biel Mesquida va néixer a Castelló de la Plana el 1947 de pares mestres d'escola mallorquins. És llicenciat en Ciències Biològiques (1969) per la Universitat de Barcelona i en Ciències de la Informació (1977) per la Universitat Autònoma de Barcelona. Tota la seva tasca d'escriptor va dirigida a explorar els llenguatges i carregar d'altres energies i tensions poètiques la llengua catalana. Títols dels seus textos més coneguts: *Un glop de perfum a la boca dels caníbals* (1969), *L'adolescent de sal* (1973), *El bell país on els homes desitgen els homes* (1974), *Notes de temps i viceversa* (1981), *Doi* (1993), *Signari* (1984-1994), *Floridura* (1995), *The Blazing Library* (1995), *Excelsior o el temps escrit* (1996), *El KOS de les COSES* (1999), *Vertígens* (1999). Creu que la poesia és salut i des de petit diu públicament poemes dels seus mestres i poemes propis.

–**Biel Mesquida** nació en Castelló de la Plana de padres maestros i mallorquines. Licenciado en Ciencias Biológicas (1969) por la Universidad de Barcelona y en Ciencias de la Información (1977) por la Universidad Autónoma de Barcelona. Toda su tarea de escritor va dirigida a explorar los lenguajes y cargar de altas energías y tensiones poéticas la lengua catalana. Títulos de sus textos más conocidos: *Un glop de perfum a la boca dels caníbals* (Un golpe de perfume en la boca de los caníbales) (1969), *L'adolescent de sal* (El adolescente de sal) (1973), *El bell país on els homes desitgen els homes* (El bello país donde los hombres desean a los hombres) (1974), *Notes de temps i viceversa* (Notas de tiempo y viceversa) (1981), *Signari* (Signario) (1981-1994), *Doi* (1993), *Floridura* (Moho) (1995), *The Blazing Library* (1995), *, Excelsior o el temps escrit* (Excelsior o el tiempo escrito) (1996), *El KOS de les COSES* (El KUERPO de las COSAS) (1999) i *Vertígens* (Vértigos) (1999). Cree que la poesía es salud i desde pequeño dice públicamente poemas de sus maestros i poemas propios.

•

Biel Mesquida was born in Castelló de la Plana in 1947, of parents who were both schoolteachers from Mallorca. He holds a degree in Biology (1969) from the University of Barcelona and in Journalism (1977) from the Autonomous University of Barcelona. As a writer his work has always aimed at exploring language and charging Catalan with poetic tension and energy. Some of his best-known texts are: *Un glop de perfum a la boca dels caníbals* [A sip of perfume in the mouth of cannibals] (1969), *L'adolescent de sal* [The adolescent of salt] (1973), *El bell país on els homes desitgen els homes* [The fair land where men desire men] (1974), *Notes de temps i viceversa* [Notes of time and viceversa] (1981), *Signari* [Book of signs] (1984-1994), *Doi* (1993) *Floridura* [Mildew] (1995), *The Blazing Library* (1995), *Excelsior o el temps escrit* [Excelsior] (1996), *El KOS de les COSES* [The BODY of THINGS] (1999), *Vertígens* [Vertigo] (1999). He considers poetry a source of health and has recited poems in public, both his own and by others, since he was a child.

- Col·lecció fonogràfica dirigida per/Record collection directed by:
Fundació ACA/ Àrea Creació Acústica, Son Bielí - Búger (Mallorca).
- © © **UM / Unió Músics** 1999
- © *Tots els poemes*: **Biel Mesquida**.
- *Enginyer de so*: **Fundació ACA**.
- *Gravació digital, muntatge i edició*: **ACA**.
- *Disc mestre*: **Level Music** © - Alcorcón (Madrid).
- *Retrats del poeta*: **Miquel Bezares**.
- *Traductora al castellà*: **Catián Oliver**.
- *Traductora a l'anglès*: **Cathy Sweeney**.
- *Disseny Gràfic*: **ACA - Bergas**.
- *Impressió*: Impremta **Bergas** - Sa Pobla (Mallorca).
- *Fabricació / Manufacture*: **Ibermemory** - Madrid.

Aquest disc, número dos de la col·lecció “**Veu de poeta**”, és una iniciativa del **Consell de Mallorca**.

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí • Búger

**Consell de
Mallorca**
Cultura i Patrimoni Històric

disc
COMPACTE
SÒ DIGITAL

D.C. • 41

PER A INFORMACIÓ I COMPRA POSTAL/
FOR MAIL ORDER AND INFORMATION:

UM / Unió Músics

Son Bielí

07311 Búger • Mallorca

Illes Balears (Espanya)

Tel.: 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02

En **Biel Mesquida** escriu. **Taller Telloc**, 1998. **Santa Maria del Camí**. Mallorca